

Rapport

Datum: 18 augustus 2006
Rapportnummer: 2006/287

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat door toedoen van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland dan wel het regionale politiekorps Utrecht zijn tas met bagage in het ongerede is geraakt. Zijn tas werd door zijn partner op 13 november 2003 afgeleverd bij de vreemdelingendienst Amsterdam-Amstelland en werd van daaruit op 19 november 2003 vervoerd naar het Politie Detentie Centrum Zeist, alwaar de tas niet is aangetroffen.

Tevens klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Utrecht zijn verzoek om vergoeding van de schade ten gevolge van het zoekraken van de tas, heeft afgewezen.

Beoordeling

I. Ten aanzien van het in het ongerede raken

Bevindingen

1. Op 11 november 2003 werd verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, in vreemdelingenbewaring gesteld bij de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. Daarna werd hij overgeplaatst naar de Bijzondere Politie Cellen Zeist. Op 13 november 2003 bracht de partner van verzoeker een tas met bagage (kleding en dergelijke) naar de vreemdelingendienst Amsterdam, met de bedoeling dat die tas aan verzoeker zou worden afgegeven. Dit blijkt uit een computeruitdraai van de politiesuite handhaving vreemdelingen:

"13//11/2003 fam. lid brengt een Marokkaans Carte d'Identité, een NPP zou er niet zijn. Samen met een tas met bagage in ontvangst genomen, bagage moet naar betrokkene."

Omdat verzoeker inmiddels naar Zeist was overgebracht werd de tas, blijkens de computeruitdraai van de politiesuite, door de vreemdelingendienst Amsterdam op 19 november 2003 getransporteerd naar Zeist. De politiesuite vermeldt daarover:

"211103 H. heeft bagage naar Zeist gebracht op 191103".

2. In december 2003 werd verzoeker uit Nederland verwijderd, echter zonder dat hij in het bezit was gesteld van zijn tas met bagage.

3. Begin januari 2004 verzocht zijn gemachtigde de vreemdelingendienst Amsterdam om opheldering over de verblijfplaats van de tas. In reactie hierop verwees de dienst haar op 4 februari 2004 naar de penitentiaire inrichting Zeist, omdat de tas daarnaar toe was getransporteerd. Gemachtigde richtte zich vervolgens op 23 februari 2004 tot de penitentiaire inrichting Zeist met het verzoek aan te geven wat er met de tas was gebeurd.

Tevens verzocht zij om een voorstel voor schadevergoeding in het geval de tas niet meer te traceren zou zijn.

4. In reactie op het verzoek om schadevergoeding liet de schadeverzekeraar van de regiopolitie Utrecht op 30 september 2005 weten dat dit verzoek werd afgewezen.

Omdat verzoeker zich hiermee niet kon verenigen en het nog steeds niet duidelijk was wat er met de tas was gebeurd, diende zijn gemachtigde op 5 oktober 2005 een klacht in bij de Nationale ombudsman.

5. Op 29 november 2005 reageerde de korpsbeheerder van de regiopolitie Utrecht op de klacht.

In haar reactie gaf zij aan de klacht ongegrond te achten. Zij verwees hierbij naar de op 21 november 2003 door verzoeker ondertekende verklaring, waarin hij verklaarde dat alle goederen, geld en waardevolle artikelen door hem waren terug ontvangen. Ook bleek uit een bij het standpunt van de korpsbeheerder gevoegd rapport van de klachtonderzoeker aan de klachtencoördinator het volgende: in het controlesysteem van het detentiecentrum Zeist betreffende inkomende goederen waren geen formulieren aangetroffen die behoren te worden ingevuld indien er sprake is van ingekomen goederen. Omdat de medewerkers van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland de laatsten waren geweest die de tas in handen hebben gehad, lag daar de verantwoordelijkheid, aldus de klachtonderzoeker.

6. De korpsbeheerder van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland reageerde op 4 januari 2006 op de klacht. Hij achtte de klacht ongegrond, daar hij het, gelet op de computeruitdraai uit de politiesuite handhaving vreemdelingen, aannemelijk achtte dat de vreemdelingendienst de tas op 19 november 2003 had afgegeven bij de politiecellen in Zeist. Tevens gaf hij aan dat het niet mogelijk was een kopie van de door de Nationale ombudsman opgevraagde overige relevante documenten uit het dossier van verzoeker mee te sturen, daar dit dossier bij de overheveling van de toelatingstaken naar de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) aan die dienst was overgedragen.

7. Op 25 januari 2006 verzocht de Nationale ombudsman de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie om toezending van de op de zaak betrekking hebbende, relevante, stukken. De minister liet op 22 februari 2006 weten dat deze stukken, na bestudering van het dossier, niet in het dossier waren aangetroffen.

Beoordeling

8. De Nationale ombudsman acht het, gelet op de overgelegde uitdraai uit de politiesuite handhaving vreemdelingen, aannemelijk dat de tas met bagage op 13 november 2003 door verzoekers partner is afgegeven bij en ingenomen door de vreemdelingendienst Amsterdam. Tevens acht hij het, gelet op diezelfde uitdraai, aannemelijk dat de tas op

19 november 2003 op transport is gegaan vanuit de vreemdelingendienst naar de politiecellen in Zeist, alwaar verzoeker op dat moment verbleef. Voorts zijn er bij het detentiecentrum Zeist geen ingevulde formulieren voor ingenomen goederen aangetroffen. Wat er zich tijdens of na het transporteren vanuit Amsterdam naar Zeist heeft voorgedaan is niet duidelijk: het kan zijn dat de tas tijdens het transport in het ongerede is geraakt, het kan ook zijn dat dit is gebeurd nadat de tas in Zeist was afgegeven, maar niet volgens de normale procedure was ingeboekt. Op welk moment exact de tas in het ongerede is geraakt valt feitelijk niet vast te stellen. Hierdoor is evenmin vast te stellen door toedoen van welk betrokken politiekorps dit is gebeurd. Verschillende scenario's zijn denkbaar: de medewerker van de regiopolitie Amsterdam heeft de tas niet conform afspraak afgegeven aan het detentiecentrum Zeist, of diezelfde medewerker heeft verzuimd om een afgiftebewijs te vragen, of op het detentiecentrum Zeist is de tas wel afgegeven maar niet conform de procedure voor ingenomen goederen ingeboekt.

9. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit houdt onder meer in dat aan de overheid in beheer gegeven goederen zorgvuldig en traceerbaar moeten worden beheerd.

10. In het geval van verzoeker staat vast dát de tas is kwijtgeraakt, ook al is, zoals hiervoor is overwogen, niet meer na te gaan wanneer dit exact is gebeurd en aan welk politiekorps dit te wijten is. Nu de in beheer gegeven tas in het ongerede is geraakt, en beide betrokken politiekorpsen in gebreke zijn bij het leveren van uitsluitel over hun aandeel in deze situatie, is in strijd gehandeld met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

II Ten aanzien van het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding

Bevindingen

1. Na daarnaar door de vreemdelingendienst Amsterdam te zijn verwezen, richtte verzoekers gemachtigde zich op 23 februari 2004 tot de penitentiaire inrichting Zeist met het verzoek aan te geven wat er met de tas was gebeurd. Tevens verzocht zij om een voorstel voor schadevergoeding in het geval de tas niet meer te traceren zou zijn.

Ook richtte de gemachtigde zich op 31 maart 2004 tot de vreemdelingendienst Amsterdam met een verzoek om schadevergoeding. De vreemdelingendienst verwees de gemachtigde voor het verzoek om schadevergoeding op 22 april 2004 nogmaals naar de penitentiaire inrichting Zeist, nu de tas volgens de dienst aldaar was afgegeven.

2. Op 22 april 2004, en bij rappel van 29 april en 10 mei 2004 richtte de gemachtigde zich met het verzoek om schadevergoeding tot het detentiecentrum te Zeist.

Deze verwees de gemachtigde op 17 mei 2004 naar het regionale politiekorps Utrecht, alwaar zij, volgens het detentiecentrum, een klacht diende in te dienen.

Dit deed de gemachtigde bij klachtbrief van 26 mei 2004. Op 21 juni 2004 deelde het politiekorps Utrecht mee dat de klacht zou worden afgehandeld door de schadeverzekeraar van het korps.

3. Op 11 februari 2005, en bij herhaald standpunt van 4 april en 1 juni 2005, liet de verzekeringsmaatschappij de gemachtigde weten dat verzoeker juridisch gezien geen vorderingsrecht heeft gelet op een door hem op 21 november 2003 ondertekende verklaring, waarin verzoeker verklaarde dat hij bij het verlaten van het Politie Detentie Centrum Zeist alle door hem in bewaring gegeven goederen, geld en waardevolle artikelen had terugontvangen. Bovendien waren er bij de regiopolitie Utrecht geen innameformulieren aanwezig (die door de afgever en de ontvanger ondertekend dienen te worden) die betrekking hadden op bezorging van de tas door de vreemdelingendienst Amsterdam. Volgens de verzekeringsmaatschappij was het kwijtraken van de tas niet te wijten aan de regiopolitie Utrecht.

4. Op 1 augustus 2005 gaf de gemachtigde de regiopolitie Utrecht te kennen dat zij voornemens was om bij de Nationale ombudsman een klacht in te dienen, nu zij zich van het kastje naar de muur gestuurd voelde.

De Nationale ombudsman zond de klacht op 19 augustus 2005 door naar de regiopolitie Utrecht met de vraag om een definitief standpunt in te nemen inzake het verzoek om schadevergoeding. Op 30 september 2005 liet de verzekeringsmaatschappij weten dat het verzoek om schadevergoeding werd afgewezen.

Omdat verzoeker zich niet kon verenigen met dit standpunt diende zijn gemachtigde op 5 oktober 2005 een klacht in bij de Nationale ombudsman.

5. Op 29 november 2005 reageerde de korpsbeheerder van de regiopolitie Utrecht op de klacht.

In haar reactie gaf zij aan de klacht ongegrond te achten. Zij verwees daarbij naar de op 21 november 2003 door verzoeker ondertekende verklaring, waarin hij verklaarde dat alle goederen, geld en waardevolle artikelen door hem waren terugontvangen.

Beoordeling

6. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste met zich dat een overheidsinstantie mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien zij op goede gronden haar aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan de overheidsinstantie het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de

schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is alleen anders wanneer de betwisting door de overheidsinstantie van haar aansprakelijkheid zo duidelijk onjuist is dat de overheidsinstantie in redelijkheid niet tot haar beslissing had kunnen komen.

7. De schadeverzekeraar van de politie Utrecht baseerde de afwijzing van de schadeclaim op het feit dat verzoeker de verklaring had ondertekend dat alle door hem in bewaring gegeven goederen door hem waren terugontvangen. Hiermee gaat de politie Utrecht voorbij aan het kennelijke feit dat verzoeker de tas nooit in zijn bezit heeft gehad, en daardoor ook niet voor teruggave van die tas heeft kunnen tekenen. Het op 1 juni 2005 ingenomen standpunt dat niet viel uit te sluiten dat het kwijtraken van de tas de regiopolitie Utrecht niet kon worden toegerekend draagt evenmin bij aan de conclusie dat het verzoek om schadevergoeding diende te worden afgewezen nu dat argument even veel ruimte voor nalatigheid van de zijde van de politie Utrecht openlaat als het poogt te beperken.

Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat de verzekeringsmaatschappij namens de regiopolitie Utrecht de aansprakelijkheid zodanig gebrekkig heeft betwist dat zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot afwijzing van het verzoek had kunnen komen.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

8. Doch daargelaten dit oordeel overweegt de Nationale ombudsman dat het op de weg van beide politiekorpsen had gelegen om in overleg met elkaar een oplossing te zoeken nu het duidelijk was dat de tas in het ongereede was geraakt op een moment dat het onder de hoede viel van één van de twee korpsen. Beide korpsen hielden eraan vast dat hun niets te verwijten viel. In antwoord op verzoekers verzoek om verhaal gaven zij geen oplossingsgerichte reactie, maar beperkten zij zich tot het enkel verwijzen naar elkaar.

Dit is geen adequate reactie. Hierdoor voelde (de gemachtigde van) verzoeker zich van het kastje naar de muur gestuurd.

Het voorgaande vormt aanleiding voor de Nationale ombudsman om een aanbeveling te doen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en het regionale politiekorps Utrecht is

gegrond ten aanzien van :

- het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het redelijkheidsvereiste;

- ten aanzien van het in het ongereede raken van de tas, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht in overweging om met

elkaar in overleg te treden teneinde de door verzoeker geleden schade op een gepaste manier te vergoeden.

Onderzoek

Op 6 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M., ingediend door mevrouw mr. A. van Luyck, advocaat te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en het regionale politiekorps Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam) en de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerders verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tevens werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verzocht om het toezenden van informatie.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De beheerder van het regionale politiekorps Utrecht deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Noch verzoeker noch de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verklaring van verzoeker 21 november 2003 ontvangst afgegeven goederen.

Informatieverzoek 2 januari 2004 aan politie Amsterdam over tas.

Verwijzing politie Amsterdam 4 februari 2004 naar penitentiaire inrichting Zeist.

Informatieverzoek 23 februari 2004 aan p.i. Zeist.

Verzoek om schadevergoeding 31 maart 2004 aan politie Amsterdam.

Verwijzing 22 april 2004 voor schadevergoeding door politie Amsterdam naar detentiecentrum Zeist.

Verzoek om schadevergoeding 22 april 2004 aan detentiecentrum Zeist.

Verwijzing detentiecentrum Zeist 17 mei 2004 naar politie Utrecht.

Klacht 26 mei 2004 aan politie Utrecht.

Verzoek 6 augustus 2004 van de verzekeringsmaatschappij aan gemachtigde om aanvullende informatie.

Reactie 11 augustus 2004 gemachtigde aan de verzekeringsmaatschappij.

Klacht aan de verzekeringsmaatschappij en politie Utrecht 31 december 2004.

Standpunt verzekeringsmaatschappij 11 februari 2005.

Standpunt verzekeringsmaatschappij 4 april 2005.

Standpunt verzekeringsmaatschappij 1 juni 2005.

Klacht 1 augustus 2005 bij Nationale ombudsman.

Doorzending klacht 19 augustus 2005 aan politie Utrecht met verzoek om beslissing op verzoek om schadevergoeding.

Afwijzing verzoek om schadevergoeding 20 september 2005.

Uitdraai politiesuite handhaving vreemdelingen (ongedateerd).

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond